

Подкрепиха я и я положиха на дървата.

— Ами сега?

— Ще я отнесемъ! — реши Донко.

— Какъ ще я носимъ, бе? Не можемъ. Пъкъ и тя не може да върви...

— Чакайте! Сега ще ви покажа.

Данко размота вжжето отъ кръста си и се залови за работата. Най-напредъ отсече лесковъ пржтъ. Привърза го най-отдолу подъ вързопъ, а двата края на вжжето остави свободни, да могатъ да се теглятъ. Качиха бабата отгоре, намѣстиха я. После двамина уловиха лѣсковия пржтъ отъ двата края и повдигнаха вързопъ да не закача въ снѣга, а другитѣ двама се впрегнаха въ вжжето, и вързопътъ тръгна — цѣла шейна!

— Хайдееее! — Запрашиха юнацитѣ надолу, та чакъ въ село. Отъ двороветѣ наизлѣзхо хора да гледатъ, какво ли е това чудо. Викатъ, смѣятъ се и благославятъ децата.

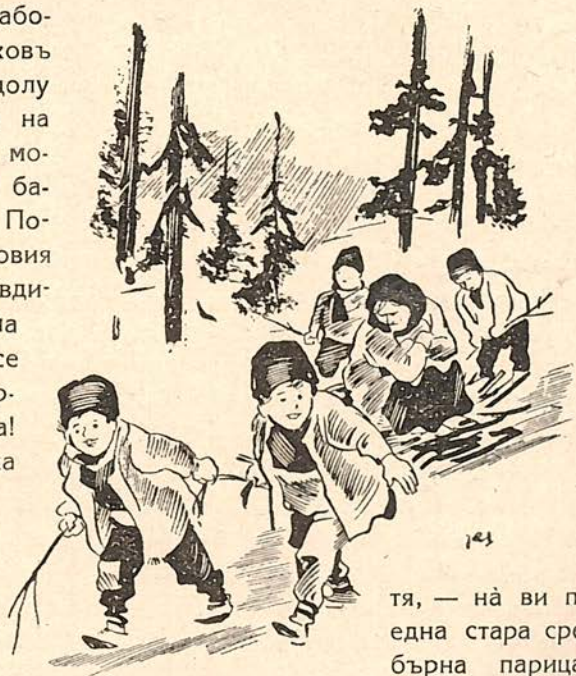
Отведоха я чакъ до дома ѝ. Слѣзе баба Ченка, внесоха и дървата ѝ, а тя се смѣе и плаче отъ радостъ. Па имъ дума:

— Момчета, да дойдете да ме сурвакате на Нова година. Даръ ще ви дарувамъ отъ гола душа, че

живота ми спасихте. И на мене и на Пенка...

Дружината удържа думата си. На Нова година първа баба Ченка сурвакаха. Въведе ги вкжци бабата, на всѣкиго по колаче дари, а сетне имъ подаде още по нѣщо.

— Миличкитѣ на баба, — рече имъ

тя, — на ви по една стара сребърна парица. Да си ги пазите

за споменъ и за здраве. Петки бѣха. Още отъ майка си ги имамъ. Вамъ давамъ четиритѣ и за мене ще запазя една... Стига ми. Да има когато умра, какво да турятъ въ шепата ми, за онзи свѣтъ...

Георги Райчевъ